Scandal pe scenă

Scandal pe scenă

Cunoscutul şi talentatul violonist Sir Yehudi Menuhin (1916-1999), după un concert al grupului Rolling Stones, a spus următoarele cuvinte memorabile: „Nu ştiu dacă muzica este o limbă care este înţeleasă peste tot.“ Ce înseamnă aceste cuvinte? Prin aceasta a vrut să spună că el nu înţelege această limbă a muzicii rock. Cântăreţul de muzică rock Mick Jagger, unul din grupul Rolling Stones, a înţeles un lucru: să adune bani cu rockul, să strângă sume imense. Fostele sale soţii s-au resemnat cu sumele primite. Soţia lui, Jerry, a primit după divorţ 15 milioane de euro. Fosta iubită, Luciana, a primit în 1999 numai jumătate din sumă. Iar Morad, fiul lui Mick Jagger şi al Lucianei, va primi de la tatăl lui 310.000 de euro pe an. Astfel „muzica“ lui l-a făcut bogat.

Dar cum arată interiorul lui? Într-un interviu cu Frankfurter Allgemeine Zeitung, sub titlul „De ce nu sunteţi fericit, mister Jagger?“, cântăreţul a recunoscut deschis: „Am dobândit tot ce am visat. Am ajuns în punctul în care îţi pui întrebarea: A fost ceea ce mi-am dorit? Am recunoscut că nu a fost totul, că mai trebuie să existe ceva (!).“ — „Am dobândit foarte multe lucruri. Dar tot nu sunt fericit. “ — „Noul meu album îl consider o producţie interesantă. Dar acesta nu mă face fericit. “ Când a fost întrebat în legătură cu unul din cântecele lui, „I can't get no satisfaction“, pe care l-a scris la vârsta de 20 de ani, a spus lapidar: „Astăzi tinerii sunt tot atât de nemulţumiţi — nu găsesc nici o «satisfacţie».“

Faptul că rockul nu este în stare să răspândească linişte şi pace se simte de la intrarea în scenă a trupei de muzică rock. Leşinurile adolescenţilor sunt relativ inofensive. Dar deseori au fost şi răniţi şi morţi. Suntem deseori tare uituci. Cine se mai gândeşte la morţii călcaţi în picioare şi striviţi şi la răniţii festivalului de muzică rock al trupei „Pearl Jam“ din 30 iunie 2000 din oraşul danez Roskilde? Mulţi au murit călcaţi în picioare în ziua de vineri, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Festivalul a continuat şi sâmbătă până duminică inclusiv. The rock is going on.

Cine îşi mai aminteşte de începuturile grupului Rolling Stones în primele lor turnee prin capitale? Cum s-au desfăşurat lucrurile la început? Agitaţie mare în Berlin! De data aceasta, nimic politic! Revista „Bravo“ a invitat grupul muzical pop „Rolling Stones“ să vină la Berlin, ca să dea concerte. Reprezentaţia urma să aibă loc miercuri seara, 15 septembrie 1965. Cei cinci englezi au sosit pe aeroport, unde au fost întâmpinaţi de o mulţime de admiratori. După aceea tineretul a năvălit literalmente în sală, ca să-şi sărbătorească idolii. Pe unii tineri nu era uşor să-i deosebeşti dacă sunt băieţi sau fete, căci unii dintre adolescenţi îşi lăsaseră părul lung până peste umeri. Atât fetele, cât şi băieţii, fără excepţie, toţi purtau pantaloni lungi şi strâmţi.

Din ce în ce tot mai multă lume venea să vadă şi să audă grupul „Rolling Stones“. Încă înainte de începerea concertului pop, în sala supraaglomerată era o înghesuială extrem de periculoasă. Unii tineri aprindeau materiale inflamabile pentru artificii colorate. Alţii aruncau artificii cu fum înecăcios. Fetele ţipau. În sfârşit, grupul „Rolling Stones“ apăru pe scenă şi intră în acţiune. Îşi aruncară capetele pe spate şi înainte, în dreapta şi în stânga, în timp ce instrumentele lor scoteau nişte sunete asurzitoare. Nu trecură nici două minute, când tinerii din sală, deveniţi isterici, încercară să năvălească pe scenă. Poliţia îşi puse toate forţele ca să-i respingă. Câţiva admiratori căzuseră deja pe tribună, pentru că partea din faţă a acesteia fusese unsă preventiv cu săpun moale. Grupului de muzică pop i se păru prea riscant să continue reprezentaţia şi părăsi temporar scena. Abia după ce poliţia formă un cordon dublu, grupul intră din nou în acţiune pentru a împlini cele douăzeci de minute ale reprezentaţiei stabilite mai înainte. În gălăgia ce se iscase în sală, muzica apoape nu se mai auzea.

Curând însă admiratorii se năpustiră dintr-o dată în faţă, apropiindu-se de vedetele lor idolatrizate. Într-o clipă, aceştia dispărură. Fugiră de pe scenă, ca şi cum ar fi fost în joc viaţa lor şi, sub protecţia poliţiei, se ascunseră într-un adăpost subteran, de unde au fost conduşi la hotel pe căi ocolite. După aceea sala se transformă cu desăvârşire într-un vacarm. În timp ce în faţa sălii, o mică orchestră intona ritmuri ieşite din comun, ca la un ordin, admiratorii pop începură să demonteze scaunele, alţii să arunce cu pietre şi sticle de coca-cola în lămpile electrice sau să arunce cu bucăţi de scaune în mulţimea care ţipa asurzitor. Trei sute cincizeci de poliţişti încercară să calmeze masele, însă zadarnic. După o luptă înverşunată între poliţişti şi admiratori, cei din urmă au fost alungaţi de pe arenă. La întoarcerea spre casă, aceştia se asociară tinerilor decepţionaţi care nu primiseră bilete. De îndată maşinile parcate au fost răsturnate şi deteriorate, blocându-se străzile. Tramvaiele rapide de cursă lungă au fost oprite. Când liniştea s-a restabilit într-o oarecare măsură, a fost deja târziu. Bilanţul reprezentaţiei „Rolling Stones“ în Berlin: pentru reprezentaţia lor de douăzeci de minute au primit o sumă uriaşă; în urma lor a rămas un câmp de luptă. Numai sala s-a ales cu o pagubă foarte mare: băncile, scaunele au fost aproape complet deteriorate, jumătate din becuri au fost sparte. Încăierarea celor aproximativ 20.000 de suporteri-pop, majoritatea fiind între 15-17 ani, cu poliţiştii s-a soldat cu 87 de răniţi, dintre care mulţi foarte grav, care au fost transportaţi la spital. Proporţia pagubelor produse în afară de sală abia că s-a putut calcula. 85 de tineri recalcitranţi au fost arestaţi.

În toate vremurile au existat lucruri care au captivat inima omului vrăjind-o şi înlănţuind-o. Ele au fost şi sunt adorate în public sau tainic. La poporul Israel a fost un viţel de aur pe care l-au turnat din bijuteriile lor şi căruia apoi i s-au închinat. La băştinaşii din pădurile seculare au fost şi sunt nişte figuri urâcioase din lemn, cu ochii holbaţi. La oamenii de azi, în loc de idealuri, de jur-împrejur cât vezi cu ochii sunt numai idoli; aceştia sunt atât de idolatrizaţi, încât portretele lor se poartă cu sine sau se decorează camera cu ele.

Există însă idoli mult mai moderni; tot ceea ce îţi acaparează inima este un idol şi tot ce jertfeşti idolului tău ca timp şi bani este idolatrie. Trebuie să ştii că eşti chemat la cu totul altceva. Dumnezeu vrea să te salveze! El îţi spune: „Eu sunt Domnul, acesta este numele Meu; şi slava Mea n-o voi da altuia, nici cinstea Mea idolilor“ (Isaia 42:8). Fii sincer! Nu te înşela singur! Idolatria ta strict personală nu te-a făcut fericit. Şi tocmai fericirea este ceea ce cauţi, de care ai nevoie! Dumnezeu vrea să ţi-o dăruiască. Dumnezeu îi asigură pe toţi care vin la El: „...vă voi curăţi de toate spurcăciunile voastre şi de toţi idolii voştri“ (Ezechiel 36:25). De aceea vino la Isus Hristos! Numai El te poate face liber şi fericit!